

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ε την πρώτη φθινοπωρινή πνοή γεννήθηκε η κόρη η ωμορφη με τα μεγάλα μάτια της τα γαλανά.

Και η μοίρα του καλοκαιριού την ώρα που φευγε, αφήνοντας την θέσι της στις άσπρες αδελφούλες της, άκουσε κλαψάριες φωνές κι' έχασογέλασε.

Είδέδυσε το χαμόγελο αυτό ως την καρδιά του νεογεννημένου και την εξέστανε με μια θέρη καλοκαιρινή, ενώ γύρω της τα κρύα του χειμῶνος π' άρχιζαν έψυχραιναν τα μέλη του τα τρύφερά.

Έτσι γεννήθηκε η κόρη η ωμορφη.

Κι' έτσι έμεγάλωσε.

Άχτιδες πάντα έριχνε μεσ' την καρδιά της η άγαπη των γονέων της. Μά είχε φθινοπωρινές πνοές η ήσυχη ζωή εκείνη του αγαπημένου της σπιτιού.

Πολλές φορές η φτώχεια το έμάστιζε, μά πάντοτε νικητριά η Άγάπη η παντοδύναμη δυνάμωσε τες μεγάλες κι' ευγενικές ψυχές, που έδούλευαν παντοτεινά για μια ζωή άγνη και υπερήφανη.

Η κόρη έμεγάλωσε και η ωμορφιά που την έτεχνοδούλεψεν η Άγάπη η αιώνια, θρονίσθηκε στην τρυφερή ψυχή της και καθρεφτίσθηκε στην άδοξη μορφή.

Ποτέ δέν συλλογιόθηκε το μέλλον.

Ευχαριστημένη με το παρόν, ένεθυμείτο τες χαρές των περασμένων ήμερών και εύθυμη σάν πεταλούδα αναζητούσε να ροφήση κάθε μια χαρά από τα ωμορφα λουλούδια της παιδικής ζωής.

*

Μά ήλθε ώρα που συνέβησε το μέτωπο το ήρεμο.

Μια σκέψις για τες ήμέρες που περνούν, επέρασε απ' το άμεριμνό της κεφαλάκι και το έτάραξε. Κι' ήρχισε να βλέπη τότε καθαρώτερα τη ζωή, πώς κυλά μες 'στο πτωχικό σπίτι των και πώς 'ς τα άλλα τα γειτονικά.

Και ήρχισε να βλέπη καθαρώτερα τον κόσμο και την ψεύτικη ζωή.

Έννοιωσε πώς έστεικε ανάμεσα σε δύο μεγάλους κόσμους και πώς έπρεπε να ζήσει μέσα στον ένα απ' αυτούς.

*

Δυο δρόμοι άνοιγαν στα μάτια της εμπρός.

Ο ένας ο τρελλός της ψεύτικης χαράς, της καλοπέρασης, στρωμένος με λούλουδα λογίων λογίων, που δέν είχαν τες ρίζες των βαθιές.

Ο δεύτερος, μεγάλος, ήρεμος, της άληθινής Άγάπης και των Ίδανικών που γύρω γύρω άνθιζαν τα λούλουδα αιματηρά, μά αιώνια στολίδια μιας ήσυχης και ευγενικής ψυχής, που πάντα πήγαινε προς τα ψηλά κι' επλάνδιαζεν ολοένα 'ς τα ούρανια.....

Και της έφαίνετο ν' ακούη από τον ένα δρόμο ολότρελλα τραγούδια, σάν ένα άλλαλαγμό χιλιών φωνών κι' οργάνων που άντηχούσε στην ψυχή και την συγκινούσε, ενώ από τον άλλον σάν μια προσευχή ήκούετο και ένας ύμνος μυ-

στικός προς τον Ούράνιον θεμελιωτήν του καθενός ωραίου, ύψηλου κι' ευγενικού.

Κι' ενώ η μουσική η πρώτη έκαμνε την Πίστι να κλονίζεται, η άλλη έστερέωνε τα θέμελά της πιο βαθιά και στην ψυχή βαθύτερα άντηχούσε.

*

Κι' η κόρη η ωμορφη έκύτταζε με ρεμβασμό τους δρόμους τους μεγάλους.

Η ψυχούλα της σάν πεταλούδα ήθελε να γλυκαθῇ απ' όλα τα λουλούδια που άνθιζαν εμπρός της..... Μά μια άοριστή και ξεχωριστή εύωδιά την έδουρε στο δρόμο της Άγάπης.....

Κι' έξαφνα είδε να διαβαίνουν σάν αθέρριες αι πάναγνες μορφές εκείνων, που την έθρεψαν και την έμεγάλωσαν με την άγγελική των καλωσύνην.

Έδάδιζαν συντροφικά και έπτερούγιζαν προς τα ούρανια.....

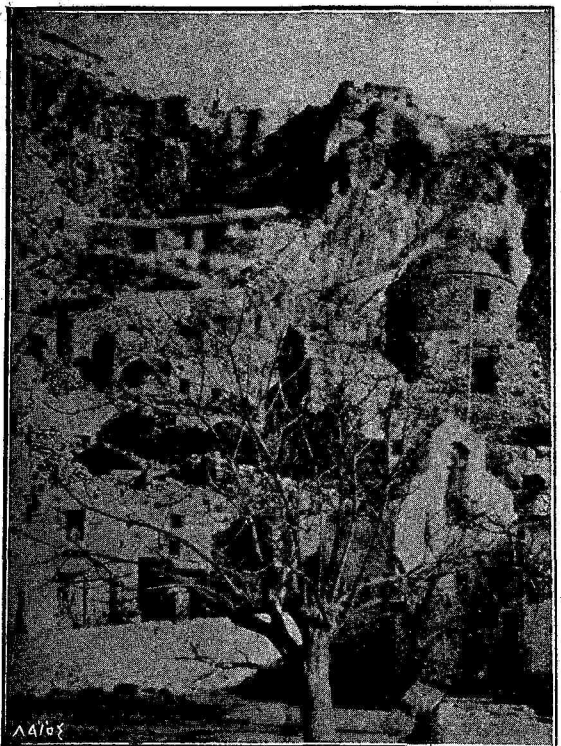
*

Έλυσμονήθηκαν εύθις τα εύθυμα τραγούδια και τα λούλουδα της πρόσκαιρης ζωής....

Ο κόσμος ο ευγενικός στολίσθηκε και μ' άλλη μια άγνη ψυχή και το ολόαστρο παλάτι της άληθινής Άγάπης έστερεώθηκε με ένα στυλό περισσότερο τεχνοσκαλισμένο με τα ωμορφα Ίδανικά.....

ΜΥΡΣΙΝΗ

ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑ

Η εικών παριστᾷ τμήμα της πόλεως Μονεμβασίας τοῦ ὑπὸ την εἴσοδον τοῦ φρουρίου. Δεξιᾷ φαίνεται ὁ τροῦλος τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Κατωτέρω κείται ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἑλκομένου, ὅπου ὑπάρχει θαυμασία εἰκὼν Βυζαντινοϊταλικῆς τέχνης (ἐποχὴ Ἀναγεννήσεως) παριστάνουσα τὸν Χριστὸν ἐν πορφύρᾳ μετὰ τὸν ἀκάνθινον στέφανον περὶ τὸ κρανίον καὶ τὸν κάλαμον ἐν τῇ δεξιᾷ. Ἀνωθεν φαίνονται αἱ ἐπάλξεις τοῦ φρουρίου, δεξιᾷ δὲ ὁ ναὸς τῆς ἁγίας Σοφίας.